

[Miljøministeren]

til det, der naturligt er i ligevægt med indholdet af kalcium og karbonat i vandet. Den analysemetode, hvorved man bestemmer aggressiv kuldioxid, er en prøve, hvor man ryster noget kalk (kalciumkarbonat) med det drikkevand, man skal undersøge. Hvis der opløses noget af den tilsatte kalciumkarbonat, siger man, at vandet er kalkaggressivt og indeholder aggressiv kuldioxid. Kalkaggressivitet har kun indirekte at gøre med vandets pH, men det er i realiteten vandets indhold af kalcium og karbonat, der er afgørende for, hvor meget kalciumkarbonat der yderligere kan opløses.

Er der tale om meget blødt vand, for eksempel med hårdheder under 5° H, må pH i vandet være over 8 eller mere, for at man kan være sikker på, at vandet ikke ved den omtalte analyse ved udrystningen med kalk skal kunne opløse yderligere kalk. De nævnte eksempler på vandtyper i begrundelsen er derfor på ingen måde usædvanlige eller forkerte. Miljøstyrelsen kan i denne sammenhæng henvise til en artikel i Vandteknik, nr. 3, juni 1978, side 57, hvori der gives en udmærket beskrivelse af de processer, der foregår i vand.

Miljøstyrelsen finder, at parameteren aggressiv kuldioxid er et væsentligt mål for drikkevandets kvalitet, idet det er af afgørende betydning for vandets tærende egenskaber. Beton og cement i vandværker og ledningsnet vil ikke angribes, hvis vandets indhold af aggressiv kuldioxid er 0, og korrosionen på metaldele i husinstallationerne (galvaniserede rør, kobberrør, vandhaner m.m.) vil være mindst muligt, hvorved også indholdet af tungmetaller i drikkevandet minimeres. Miljøstyrelsen finder det derfor rimeligt at kræve, at drikkevandets indhold af aggressiv kuldioxid skal være 0.«

Spm. nr. S 172

Til *justitsministeren* (15/11 83) af:

Torben Lund (S):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med ånd og bogstav i de retsregler, som beskytter udlændinge mod diskrimination, at gæstearbejdere tilsyneladende har vanskeligt ved at få del i et hyrevognsselskabs patientkørsel for Falck?«

Begrundelse

I Politiken den 8. november oplyses, at Sammenslutningen af Hyrevognsejere har opgivet at føre en sag for otte gæstearbejdere, der følte sig diskrimineret af deres selskab, Radiobilen, i København. Artiklen beretter, at såvel politimester som statsadvokat og rigsadvokat har afvist den klage, som Sammenslutningen af Hyrevognsejere indsendte.

I betragtning af de omfattende drøftelser, som for ikke så længe siden har været ført i folketinget om indvandrerens retsstilling, og af de intentioner, som et bredt flertal tilkendegav om en så høj grad af ligestilling af indvandrere som muligt, også erhvervsmæssigt, vil en kommentar fra justitsministeren dels om den faktiske sag, dels om anklagemyndighedens afvisning af samme være værdifuld.

Svar (24/11 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg finder det ikke rigtigt, hvis nogen bliver afskåret fra at udøve deres erhverv eller arbejde på grund af f.eks. racemæssige forhold, og jeg må derfor ligesom spørgeren tage afstand fra eventuel diskrimination på dette område.

Samtidig må jeg dog pege på, at lov nr. 289 af 9. juni 1971 om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m.v. ikke forbyder enhver form for racediskriminerende adfærd. Det, som loven omfatter, er dels nægtelse af at betjene den pågældende på samme vilkår som andre, dels nægtelse af at give en person adgang på samme vilkår som andre til sted, forestilling, udstilling, sammenkomst eller lignende, der er åben for almenheden. Derimod indeholder lovtæksten ikke nogen generel straffebestemmelse om forbud mod diskrimination, der begås af f.eks. en virksomheds kunder over for ansatte i virksomheden på grund af disses race eller lignende.

Den konkrete sag, som spørgeren omtaler, finder jeg det rigtigst ikke at kommentere, før rigsadvokatens afgørelse eventuelt indbringes for justitsministeriet som klageinstans.

Spm. nr. S 174

Til *justitsministeren* (15/11 83) af:

Knud Lind (FP):